

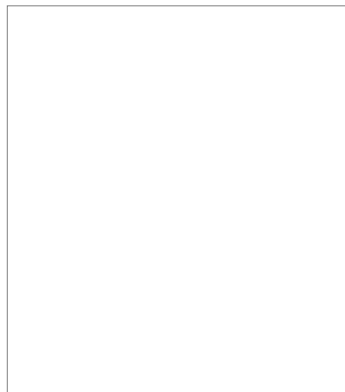
JEUGD PARLEMENT JEUNESSE

Wetteksten

Zitting 2012

Senaat

Van 20 tot 24 februari 2012

Wetsontwerp aangaande de regulering van de productie, distributie en recreatieve consumptie van drugs

Memorie van toelichting

- Een wet voor een humaner drugsbeleid -

Op 2 juli 2011 kwam de The Global Commission on Drug Policy naar buiten met een rapport met onthutsende paragrafen. "[The] global war on drugs has failed, with devastating consequences for individuals and societies around the world. Political leaders and public figures should have the courage to articulate publicly what many of them acknowledge privately: that the evidence overwhelmingly demonstrates that repressive strategies will not solve the drug problem, and that the war on drugs has not, and cannot, be won." Ook over de gevolgen van de war on drugs worden niet geschuwd in het rapport: landen met een repressieve aanpak creëren een "huge criminal black market" die gefinancierd wordt door "the risk-escalated profits of supplying international demand for illicit drugs" en waarbij de waarneming en behandeling van druggebruikers "are stigmatized, marginalized and excluded". Het gebruik van drugs ligt bovendien in dergelijke landen significant hoger dan landen waarbij het drugsgebruik slechts is gedecriminaliseerd.

De oorzaak is de repressieve aanpak zelf, de illegaliteit rond het drugsgebeuren. Door het illegaal karakter stijgen de prijzen van drugs en wordt drugs aantrekkelijk voor criminele organisaties. De kwaliteit van drugs daalt omdat het simpelweg niet te controleren valt. Drugs 'gebruikers' hebben geen aansprekingspunt, niet onlogisch met een gevangenisstraf als uitzicht. Het gebruik van drugs is niet strafbaar, het bezit wel. Al is er bezit vereist om drugs te kunnen gebruiken. Portugal heeft in 2001 al een half goed voorbeeld gegeven door enkel het privaat drugsgebruik te decriminaliseren. Wat betreft de productie en verdeling is de situatie ongewijzigd gebleven. Het enige gevolg dat de wet van 2001 heeft teweeg gebracht is een daling (!) in het privaat gebruik van drugs.

Decriminalisering is echter niet voldoende. De productie blijft in handen van het crimineel milieu, evenals de verdeling van drugs, met de bovenstaande feiten tot gevolg. Bovendien blijft het privaat drugsgebruik illegaal, al is er geen strafrechtelijke sanctie meer. De legalisering van drugs zal daarentegen de productiekosten doen dalen en verliest drugs zijn waarde binnen het crimineel milieu.

In het belang van de bevolking en in het licht van een efficiëntere overheid is het jullie plicht om de keuze voor legalisering van het drugsgebeuren te maken. Niet alleen het gebruik, maar ook de verdeling en zelfs de productie van drugs moet uit het illegale milieu worden onttrokken. Meer nog het is zelfs een plicht met het oog op de volksgezondheid: alleen door het legaliseren kunnen we de burger beschermen tegen drugs van slechte kwaliteit en biedt het ons zelfs de mogelijkheid om gebruikers te registreren en te helpen een verslaving te voorkomen. Wat niet wil zeggen dat het individu de volledig verantwoordelijk voor zijn eigen daden niet draagt. De samenleving mag niet opdraaien voor de keuzes van druggebruikers in hun privaat leven.

Binnen de nieuwe wet kan de overheid kwaliteitsvolle drugs garanderen door de productie door bedrijven, erkend en gecontroleerd door het ministerie van volksgezondheid. Door de verdeling van hard drugs via apothekers kan het gebruik ervan worden geregistreerd en biedt de mogelijkheid om mensen met een drugsgebruik sneller te detecteren en te helpen en kan in de mate van het mogelijke een verslaving worden vermeden. Het is geenszins de bedoeling om druggebruikers af te schrikken en hen naar het crimineel milieu te jagen. Bovendien moet de wens van elke druggebruiker worden gerespecteerd. De burger ontmoedigen door preventiecampagnes en hen de mogelijkheid aan te bieden om zich te laten begeleiden zijn de enige taken die de overheid heeft, niets meer maar ook niets minder.

De Minister van Volksgezondheid,

Siemon AELBRECHT

Wetsontwerp

HOOFDSTUK I

Definities, opheffing en toepassingsgebied

Art. 1

Definities

In deze wet wordt verstaan onder:

- 1° Drugs: bewustzijnsbeïnvloedende middelen;
- 2° Eigen gebruik: een bepaalde hoeveelheid drugs die het gebruik van een persoon kunnen dekken, die hoeveelheid wordt door de Koning vastgelegd;
- 3° Erkende apotheker: een apotheker die is ingeschreven in de Orde der Apothekers, opgericht door de wet van 19 mei 1949;
- 4° Veelvuldige gebruiker: de gebruiker op een relatieve korte termijn een hoeveelheid consumeert waarbij de kans op verslaving reëel is;
- 5° Federale Cel Drugsbeleid: een federaal adviesorgaan, samengesteld uit deskundigen in de farmaceutische wetenschappen, benoemd door de minister van Volksgezondheid;
- 6° Handel of in handel brengen: het invoeren, vervoeren voor verkoop of levering, in bezit houden met het oog op verkoop, aanbieden, verkopen, verdelen, slijten, onder kosteloze of bezwarende titel afstaan;
- 7° Productie: de productie en de bereiding voor de handel, of voor levering aan de verbruiker, hieronder begrepen de wijze van fabricage of van bereiding, de verpakking en de etikettering;

Art. 2

Opheffing

§1 Volgende wetten worden opgeheven:

- 1° Wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van de giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen;
- 2° Koninklijk Besluit van 31 december 1930 omtrent de handel in slaap- en verdovende middelen;
- 3° Koninklijk Besluit van 22 januari 1998 tot reglementering van sommige psychotrope stoffen;
- 4° Koninklijk Besluit van 16 mei 2003 tot wijziging van bepalingen in KB 31 december 1930 omtrent de handel in slaap- en verdovende middelen alsmede het KB 22 januari 1998 tot reglementering van sommige

Projet de loi

CHAPITRE Ier

Définitions, abrogation et champ d'application

Art. 1er

Définitions

Au sens de la présente loi il faut entendre par :

- 1° Drogues : produits modifiant la conscience ;
- 2° Usage personnel : une certaine quantité de drogue qui peut couvrir l'usage d'une personne, cette quantité est déterminée par le Roi ;
- 3° Pharmacien agréé : tout pharmacien inscrit à l'Ordre des Pharmaciens, créé par la loi du 19 mai 1949 ;
- 4° Consommateur fréquent : le consommateur qui, sur une relativement courte période, fait usage d'une quantité de drogue menant à un réel risque d'addiction;
- 5° Cellule fédérale de Politique Drogue : un organe consultatif fédéral, constitué d'experts en pharmacie, nommés par le ministre de la Santé Publique ;
- 6° Commerce ou commercialisation : l'importation, le transport pour la vente ou la livraison, la possession en vue de vendre, l'offre, la vente, la distribution, le port, la cession à titre gratuit ou à titre onéreux ;
- 7° Production: la production et la préparation pour le commerce ou pour la livraison au consommateur, en ce compris la manière de fabrication ou de préparation, d'emballage et d'étiquetage.

Art. 2

Abrogation

§1. Les lois suivantes sont abrogées :

- 1° Loi du 24 février 1921 concernant le trafic des substances vénéneuses, soporifiques, stupéfiants, psychotropes, désinfectantes ou antiseptiques et de substances pouvant servir à la fabrication illicite de substances stupéfiants et psychotropes ;
- 2° Arrêté Royal du 31 décembre 1930 concernant le trafic des substances soporifiques et stupéfiants ;
- 3° Arrêté Royal du 22 janvier 1998 réglementant certaines substances psychotropes ;
- 4° Arrêté royal du 16 mai 2003 modifiant l'arrêté royal du 31 décembre 1930 concernant le trafic des substances soporifiques et stupéfiants, et l'arrêté royal du 22 janvier 1998 réglementant certaines substances psychotropes, en vue d'y insérer des dispositions relatives à la réduction des risques et à l'avis thérapeutique ;

§2. Les lois suivantes demeurent en vigueur, dans la

psychotrope stoffen, teneinde daarin bepalingen in te voegen met betrekking tot risicobeperking en therapeutisch advies.

§2 Volgende wetten blijven onverminderd gelden, in zoverre de bepalingen de geest van deze wet niet belemmeren:

1° Wet betreffende de politie op het wegverkeer van 16 maart 1968;

2° Protocolakkoord van 30 mei 2001 tussen de Federale Regering en de in artikelen 128, 130 en 135 van de Grondwet bedoelde overheden inzake de totstandkoming van een geïntegreerd gezondheidsbeleid inzake drugs;

3° Koninklijk Besluit van 26 oktober 1993 houdende maatregelen om te voorkomen dat bepaalde stoffen worden misbruikt voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen;

4° Artikel 13 van de kaderovereenkomst van 21 mei 2003 van de Wereldgezondheidsorganisatie inzake bestrijding van het tabaksgebruik;

5° Wet betreffende de bescherming van de gezondheid van de gebruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere producten van 24 januari 1977.

Art. 3

Toepassingsgebied

Deze wet is van toepassing op elke vorm van productie, distributie en consumptie voor recreatief gebruik van drugs.

HOOFDSTUK II

Productie van Drugs

Art. 4

Productie van Drugs

Iedere natuurlijke persoon is vrij om voor eigen gebruik drugs te produceren, in de grenzen bepaald door de Koning na advies van de Federale Cel Drugsbeleid.

Enkel de door de minister van volksgezondheid erkende rechtspersonen hebben de toelating om drugs te produceren.

Art. 5

Erkenning

§1. De aanvraag tot erkenning wordt ingediend bij het ministerie van Volksgezondheid.

De aanvraag wordt binnen een termijn van zes maanden behandeld door de commissie van deskundigen die haar rapport overmaakt aan de

mesures où les dispositions ne font pas obstacle à l'esprit de cette loi :

1° Loi relative à la police de la circulation routière du 16 mars 1968 ;

2° Protocole d'accord du 30 mai 2001 conclu entre le Gouvernement fédéral et les autorités visées aux articles 128, 130 et 135 de la Constitution, concernant la création d'une politique de santé intégrée en matière de drogues ;

3° Arrêté royal du 26 octobre 1993 fixant des mesures afin d'empêcher le détournement de certaines substances pour la fabrication illicite de stupéfiants et de substances psychotropes ;

4° Article 13 de la Convention-cadre du 21 mai 2003 de l'Organisation Mondiale de la Santé pour la lutte antitabac ;

5° Loi du 24 janvier 1977 relative à la protection de la santé des consommateurs en ce qui concerne les denrées alimentaires et les autres produits.

Art. 3

Champ d'application

Cette loi est d'application sur tout type de production, distribution et consommation dans un but récréatif de drogue.

CHAPITRE II

Production de drogue

Art. 4.

Production de drogue

Toute personne physique est libre de produire de la drogue pour son usage personnel, dans les limites déterminées par le Roi après avis de la Cellule Fédérale de Politique Drogue.

Seules les personnes morales agréées par le ministre de la Santé Publique ont la permission de produire des drogues.

Art. 5

Agrégation

§1. La demande d'agrégation est introduite au ministère de la Santé Publique.

La demande est traitée dans un délai de six mois par une commission d'experts qui fait rapport au Ministre.

Dans le cas où le rapport n'est pas transmis endéans les six mois, l'avis est considéré négatif.

Minister.

Indien het rapport niet binnen de zes maanden wordt afgeleverd wordt dit geacht een negatief advies te zijn.

§2. De minister van volksgezondheid neemt de beslissing tot erkenning.

De minister is gebonden aan een negatief advies van de commissie van deskundigen.

De minister neemt zijn beslissing binnen de vier weken nadat de commissie van deskundigen haar rapport heeft overgemaakt.

Indien de minister geen besluit heeft genomen binnen de vier weken, volgend op de dag waarop de deskundigen hun rapport hebben bezorgd, wordt de beslissing geacht een negatieve beslissing te zijn.

§3 De erkenning is geldig voor vijf jaar.

§4. De erkenning kan worden hernieuwd voor een periode van vijf jaar, rekening houdend met de criteria van erkenning. Deze hernieuwing moet één jaar voor het aflopen van de voorgaande periode worden aangevraagd. Zo niet moet een nieuwe erkenning worden aangevraagd.

§5. De voorwaarden tot erkenning en hernieuwing kunnen enkel betrekking hebben op de vennootschapsvorm, regelen omtrent hygiëne en regelen die de kwaliteit van de geproduceerde drugs kunnen garanderen.

Art. 6

Strafbepalingen

Het produceren van drugs als natuurlijke persoon die het eigen gebruik te boven gaat wordt strafbaar gesteld met een boete van één tot vijf-en-twintig euro's en een gevangenisstraf van een tot zeven dagen.

Het produceren van drugs als rechtspersoon zonder geldige vergunning wordt strafbaar gesteld met een boete vanaf zes-en-twintig euro's.

HOOFDSTUK III

Handelsverkeer en distributie van drugs

Art. 7

Handelsverkeer van drugs

Handelsverkeer van andere drugs dan alcohol- en tabaksproducten gebeurt conform het Koninklijk Besluit van 26 oktober 1993 houdende maatregelen om te voorkomen dat bepaalde stoffen worden misbruikt voor de illegale vervaardiging van

§2. Le ministre de la Santé Publique décide de l'agrégation.

Le ministre est tenu par un avis négatif de la commission d'experts.

Le ministre décide endéans les quatre semaines suivant le rapport de la commission d'experts.

Dans le cas om le ministre n'a pas pris de décision endéans les quatre semaines suivant le jour où les experts ont transmis leur dossier, le décision est considérée négative.

§3. L'agrégation est valable pendant cinq ans

§4. L'agrégation peut être renouvelée pour une période de cinq ans, tenant compte des critères d'agrégation. Ce renouvellement doit être demandé un an avant la fin de la période précédente. Autrement une nouvelle agrégation doit être demandée.

§5. Les critères d'agrégation et de renouvellement sont uniquement basés sur le type de société, des règles d'hygiène, ainsi que des règles garantissant la qualité de la drogue produite.

Art. 6

Dispositions pénales

La production de drogues par une personne physique qui dépasse la limite citée à l'article quatre, premier paragraphe, est passible d'une amende d'un à vingt-cinq euros, et d'une peine de prison de un à sept jours.

La production de drogues par une personne morale sans agrégation est passible d'une amende de plus de vingt-six euros.

CHAPITRE III

Commerce et distribution de drogue

Art. 7

Commerce de drogue

Le commerce de toute autre drogue que les produits à base d'alcool et de tabac se déroule conformément à l'Arrêté Royal du 26 octobre 1993 fixant des mesures afin d'empêcher le détournement de certaines substances pour la fabrication illicite de stupéfiants et de substances psychotropes.

verdovende middelen en psychotrope stoffen.

Art. 8

Distributie van andere drugs dan alcohol- en tabaksproducten

De distributie van andere dan alcohol- en tabaksproducten is slechts toegelaten

1° Voor erkende apothekers

2° Voor drugs geproduceerd in en door de erkende bedrijven bedoeld in art. vier, tweede paragraaf van deze wet.

Art. 9

Verplichtingen van de erkende apotheker

De erkende apotheker mag geen drugs verkopen aan:

1° de gebruiker die geen geldig identiteitskaart voorlegt

2° handelingsonbekwamen

De erkende apotheker heeft de plicht om de potentiële gebruiker te waarschuwen voor de gevolgen van zijn drugsgebruik en moet de potentiële gebruiker inlichten over de mogelijkheden om zich te begeleiden bij sociale diensten.

De erkende apotheker mag drugs niet uitstallen.

Art.10

Strafbepalingen

De erkende apotheker die drugs verkoopt aan handelingsonbekwamen wordt strafbaar gesteld met een boete van één tot vijf-en-twintig euro's.

Personen die drugs andere dan alcohol- en tabaksproducten verkopen die de hoedanigheid van erkende apotheker niet hebben worden strafbaar gesteld met een boete vanaf zes-en-twintig en een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar.

HOOFDSTUK IV

Consumptie van Drugs

Art. 11

Consumptie

Elke handelingsbekwaam mag in bezit zijn van drugs die voor eigen gebruik is bestemd.

Elke handelingsbekwaam mag drugs nuttigen.

Zij die een andere persoon dwingt drugs te gebruiken is strafbaar onder artikel 417 van het

Art. 8

Distribution de drogue autre que les produits à base d'alcool et de tabac

La distribution de drogue autre que les produits à base d'alcool et de tabac est uniquement permise :

1° Pour les pharmaciens agréés

2. Pour les drogues produites dans et par une entreprise désignée à l'article quatre, deuxième paragraphe de cette loi.

Art. 9

Obligations du pharmacien agréé

Le pharmacien agréé ne peut en aucun cas vendre de la drogue :

1° à celui qui ne présente pas de carte d'identité valide ;

2° aux personnes ne disposant pas de la capacité juridique.

Le pharmacien agréé a l'obligation de prévenir le consommateur potentiel des conséquences de sa consommation ainsi que l'informer des possibilités d'accompagnement des services sociaux ;

Le pharmacien agréé ne peut exposer la drogue.

Art. 10

Dispositions pénales

Le pharmacien agréé qui vend de la drogue à une personne ne disposant pas de la capacité juridique est passible d'une amende de un à vingt-cinq euros.

Les personnes vendant de la drogue autre que les produits à base d'alcool et de tabac n'ayant pas la qualité de pharmacien agréé sont passibles d'une amende de plus de vingt-six euros et d'une peine de prison allant de huit jours à cinq ans.

CHAPITRE IV

La consommation de drogue

Art. 11

Consommation

Toute personne disposant de la capacité juridique peut être en possession de drogue destinée à son usage personnel.

Toute personne disposant de la capacité juridique peut consommer de la drogue.

Celui qui force une autre personne à consommer de la drogue est punissable en vertu de l'article 417 du Code Pénal.

Strafwetboek.

HOOFDSTUK V

Algemene bepalingen

Art. 12

Registratie

Elke verkoop van drugs, andere dan alcohol- en tabaksproducten door een erkende apotheker, wordt geregistreerd in overeenstemming met de wetgeving op de privacy.

De gegevens van de veelvuldige gebruiker worden doorgegeven, conform de wetgeving op de privacy, aan de sociale diensten die op hun beurt de veelvuldige gebruikers hulp biedt om een uitweg te zoeken.

De veelvuldige gebruiker die de aangereikte hulp vermeld in het vorig paragraaf niet aanneemt en drugs blijft gebruiken, verliest zijn rechten op elke vorm van sociale uitkering.

Art. 13

Reclame

Reclame die tot gebruik van drugs aanzet is verboden. Onder reclame verstaat men elke vorm van communicatie van producenten en distributeurs die hun bedrijf en het drugsgebruik promoten en die hun verkoop bevordert.

Art. 14

Opvolging

De federale cel Drugsbeleid volgt het beleid op en formuleert conform haar statuten adviezen die worden voorgelegd aan de Minister en het Parlement.

Art. 15

Inwerkingtreding

Deze wet treedt pas in werking na of simultaan met de inwerkingtreding van:

1° de wet tot productie, distributie, bezit en gebruik van drugs voor medische en wetenschappelijke doeleinden.

2° de bekrachtiging van aangepaste Conventie van de Verenigde Naties die legalisering van het drugsgebeuren mogelijk maakt.

CHAPITRE V

Dispositions générale

Art. 12

Enregistrement

Toute vente de drogue autre que des produits à base d'alcool et de tabac par un pharmacien agréé est enregistrée conformément à la législation sur la vie privée.

Les données du consommateur fréquent sont transmises, conformément à la législation sur la vie privée, aux services sociaux qui, à leur tour, offrent aux consommateurs fréquents de les aider à s'en sortir.

Le consommateur fréquent qui n'accepte pas l'aide citée au paragraphe précédent et qui continue à consommer de la drogue, perd son droit à toute prestation sociale.

Art. 13

Publicité

Toute publicité pour la consommation de drogue est interdite. Tout type de communication des producteurs et distributeurs qui promeuvent leur entreprise et la consommation de drogue et augmente leurs ventes est considérée comme publicité.

Art. 14

Suivi

La Cellule Fédérale de Politique Drogue suit la politique et formule, conformément à ses statuts, des avis qui sont soumis au Ministre et au Parlement.

Art. 15

Entrée en application

Cette loi entre seulement en application suite ou simultanément à l'entrée en application de :

1° la loi concernant la production, la possession et la consommation de drogue à des fins médicales ou scientifiques

2° la ratification de la Convention des Nations Unies qui rend possible la légalisation de la drogue.

3° le règlement de l'Union Européenne qui impose la légalisation de la drogue.

4° l'Arrêté Royal qui définit les limites de l'usage personnel, après création de la Cellule Fédérale de

3° de verordening van de Europese Unie die legalisering van het drugsgebeuren verplicht maakt.

4° het Koninklijk Besluit die de grenzen van het eigen gebruik afbakenen, na oprichting van de Federale Cel Drugsbeleid.

Artikelsgewijze commentaren

Artikel 1 definieert aantal conceptuele begrippen die frequent worden gebruikt doorheen het wetsontwerp.

Artikel 2 heeft ten eerste tot doel om een aantal wetten op te heffen omdat de geest van die wetten niet strookt met de geest in dit wetsontwerp. Ten tweede heeft dit artikel ook tot doel om een overzicht te bieden van alle toepasselijke regelen. Ten derde verduidelijkt dit artikel in paragraaf 2 ook de hiërarchie in alle toepasselijke regelen; het stelt dat de niet opgeheven regelen alsnog geen uitwerking krijgen wanneer ze de geest van dit wetsontwerp belemmeren.

Artikel 3 verduidelijkt het toepassingsgebied. Zoals uit de titel van het wetsontwerp blijkt, is dit wetsontwerp enkel van toepassing op het recreatief drugsgebruik. Het gebruik van drugs voor medische doeleinden wordt expres buiten deze wet om geregeld.

Artikelen 4 tot 11 verdelen het drugsgebeuren in 3 fases: een eerste fase betreft de productie van drugs, de tweede fase betreft de distributie van drugs en de derde fase betreft de consumptie van drugs door recreatieve drugsgebruikers.

Artikel 4 deelt de productie op in 2 soorten productie. Enerzijds het drugs dat geproduceerd wordt door natuurlijke personen voor eigen gebruik en anderzijds het drugs dat geproduceerd wordt door rechtspersonen die de markt als bestemming hebben. Het cruciaal verschil is dus het feit dat de drugs bij de ene door de producent zelf wordt geconsumeerd i.t.t. de andere waarbij na distributie het drugs wordt geconsumeerd door een derde. Het artikel stelt 2 principes: ten eerste dat ieder in beginsel vrij is om voor eigen gebruik drugs te produceren, en ten tweede dat enkel zij die een vergunning hebben drugs mogen produceren die bestemd is tot verkoop.

Artikel 5 bepaalt op gedetailleerde wijze de procedure. De voorwaarden daarentegen worden bepaald door een KB. Voorwaarden moeten worden bekeken als belemmeringen op het marktproces en daarom moeten deze zo restrictief worden ingevuld door de Koning. Om het marktproces te vrijwaren moeten we de vrijheid van de Koning om bijkomende voorwaarden te stellen beperken. Deze beperking vindt plaats door de koning enkel die mogelijkheid te geven in de wet bepaalde gebieden namelijk m.b.t. de vennootschapsvorm, regelen omtrent hygiëne en regelen die de kwaliteit van drugs moeten garanderen.

Artikel 6 betreft strafbepalingen die enerzijds

Politique Drogue.

Commentaire des articles

L'article 1er définit des termes fréquemment utilisés dans le projet de loi.

L'article 2 a premièrement pour but d'abroger un certain nombre de lois parce qu'elles ne partagent pas l'esprit de ce projet de loi. Deuxièmement, cet article apporte un aperçu des règles en application. Troisièmement il éclaire au deuxième paragraphe la hiérarchie dans les règles en application: celles qui ne sont pas abrogées mais qui ne respectent pas l'esprit de ce projet de loi n'ont pas d'effet.

L'article 3 éclaire le champ d'application. Ce projet de loi est uniquement d'application à la consommation de drogue dans un but récréatif. L'usage à des fins médicales n'est pas réglée par cette loi.

Les articles 4 à 11 distinguent trois phases: une première phase est celle de la production de drogue, une seconde la distribution et la consommation de drogue à des fins récréatives forme la troisième phase.

L'article 4 distingue deux types de production. D'un côté la drogue produite par des personnes physique pour son usage personnes, et d'un autre côté la drogue produite par des personnes morales. Ces dernières se dirigent vers le marché. La différence cruciale est donc que l'un des producteur produit pour lui-même, tandis que la production de l'autre, après distribution, sera consommée par un tiers. L'article propose deux principes: premièrement que chacun est en principe libre de produire de la drogue pour son usage personnel, deuxièmement que seuls ceux qui ont une autorisation peuvent produire de la drogue destinée à la vente.

L'article 5 détermine les procédures de manière détaillée. Les conditions sont par contre déterminées par AR. Ces conditions étant considérées comme des obstacles au processus de marché, elles doivent dès lors être mises en place de manière très restrictive par le Roi. Afin de préserver le processus de marché, nous devons limiter la capacité du Roi à instaurer de telles conditions. Cette limitation consiste à n'octroyer légalement cette possibilité au roi que dans certains domaines, à savoir de la forme de la société, des règles concernant l'hygiène et des règles garantissant la qualité de la drogue.

L'article 6 concerne les dispositions pénales qui sanctionnent, d'une part, les personnes morales dont la production de drogue dépasse excessivement la consommation personnelle, et, d'autre part, les personnes morales qui produisent des drogues sans

natuurlijke personen bestraft die drugs produceren die het eigen gebruik te boven gaat en anderzijds de rechtspersonen bestraft die drugs produceren zonder geldige vergunning.

Artikelen 7 en 8. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen alcohol en tabaksproducten en andere drugs. Los van het feit dat alcohol en tabak schadelijker is voor de gezondheid, wordt dit onderscheid gemaakt omdat de distributie van alcohol en drugs vandaag gebruikelijk plaatsvindt in cafés en winkels.

Artikel 9. De belangrijkste persoon in het drugsverhaal is de eindgebruiker. Om de eindgebruiker te beschermen moet je in de eerste plaats hij/haar kunnen informeren over de gevolgen van mogelijks druggebruik. Het is daarom van groot belang om de drugs te distribueren via apothekers. Daarom bestaat er een informatieplicht in hoofde van de apotheker.

Artikel 10 omvat strafbepalingen die enerzijds voor personen die drugs verkopen die niet de hoedanigheid hebben van erkend apotheker, en anderzijds apothekers die drugs verkopen aan handelingsonbekwamen (minderjarigen enz.).

Artikel 11 stelt bezit en gebruik van drugs voor eigen gebruik door handelingsbekwame mogelijk. Dit is een verankering van de werkelijkheid.

Artikel 12 Om de eindgebruiker maximaal te beschermen moet ook een mogelijke verslavingen worden vermeden. Deze kan plaatsvinden doordat de gebruiker wordt geregistreerd bij aankoop van een drugs. Om evenwel geen afschrikking teweeg te brengen mag je geen onmiddellijk gevolg kleven aan die registratie. Daarom wordt enkel een veelvuldige gebruiker de bijkomende hulp aangeboden. Wie als veelvuldige gebruiker wordt omschreven hangt af van het soort drugs. Sommige drugs kunnen een verslavend effect generen bij gebruik van een bepaalde dosis binnen een bepaalde tijdsperiode. Door het feit dat ik zelf een leek ben op dat gebied lijkt me het verstandig om die “grenzen” te bepalen door professionelen.

Artikel 13 verbiedt elke vorm van reclame die alle drugs promoot.

Artikel 14 geeft de bevoegdheid aan de Federale Cel Drugsbeleid om het beleid op te volgen en indien nodig adviezen te formuleren.

Artikel 15 is noodzakelijk om de wet mogelijk te maken. Drugs is een internationaal verhaal met vele verdragen en supranationale regels. Het is dan ook niet mogelijk om enkel vanuit België dit moedige

autorisation valable.

Dans les **articles 7 et 8**, une distinction est établie entre l'alcool et les produits de tabac d'une part, et les autres drogues d'autre part. En dehors du fait que le tabac et l'alcool sont plus nocifs pour la santé, cette distinction se fait parce que la vente d'alcool et de tabac est aujourd'hui habituelle dans les cafés et magasins.

Article 9. La personne clé dans le circuit de la drogue est le consommateur final. Pour le protéger, il faut tout d'abord pouvoir l'informer des conséquences d'une potentielle consommation de drogue. C'est pourquoi il est crucial que la vente de drogue se fasse par l'intermédiaire des pharmaciens. D'où l'existence d'une obligation d'information dans le chef du pharmacien.

L'article 10 contient les dispositions pénales concernant d'une part les personnes vendant de la drogue sans avoir la qualité de pharmacien reconnu, d'autre part, les pharmaciens vendant des drogues à des personnes ne disposant pas de la capacité juridique (mineurs etc.).

L'article 11 rend possible la possession des drogues pour la consommation personnelle des personnes ne disposant pas de la capacité juridique. Il constitue un ancrage dans la réalité.

Article 12. Afin de protéger au mieux le consommateur final, il est également indispensable de prévenir toute addiction potentielle. Ceci peut être mis en place par la mise en place d'un registre des consommateurs lors de l'achat de drogue. De la même manière, pour ne pas entraîner d'effet de dissuasion, aucune conséquence immédiate ne peut être rattachée à cet enregistrement. C'est pourquoi, l'aide requise est uniquement proposée au consommateur fréquent. La définition du consommateur fréquent dépend du type de drogue: chaque drogue peut avoir un effet addictif dès la consommation de certaines doses, dans un certain laps de temps. Comme je ne suis moi-même qu'un profane en la matière, il me semble plus raisonnable de laisser le tracé de la frontière à des experts.

L'article 13 interdit toute forme de publicité en faveur des drogues.

L'article 14 octroie à la Cellule fédérale de Politique de Drogues d'effectuer un suivi de la politique en cette matière et, si nécessaire, de formuler des avis.

L'article 15 est nécessaire afin de rendre possible la loi. La drogue est une affaire internationale qui fait l'objet de nombreux traités et de nombreuses règles. Il n'est donc pas possible de traiter cette matière sensible uniquement à partir de la Belgique. Pour cette raison, l'entrée en vigueur de cette loi, qui sert davantage de signal à l'intention du reste du monde, est reportée jusqu'à la mise en place d'un traité inter-

verhaal aan te pakken. Om deze redenen wordt de inwerkingtreding van de wet die meer als signaal dient naar de rest van de wereld, uitgesteld tot er nieuwe inter- en supranationale regels van toepassing zijn die legalisatie van drugs mogelijk maken. Verder wordt de inwerking eveneens uitgesteld zolang er geen KB's zijn die Federale Cel Drugsbeleid, de voorwaarden tot productie en de definiëring van een veelvuldige gebruiker omvatten.

supranational qui rende possible la légalisation des drogues. De plus, l'effectivité est reportée jusqu'à l'établissement d'AR comprennent une Cellule fédérale de Politique de Drogues, les conditions de production et la définition du consommateur fréquent.

Wetsontwerp strekkende tot hervorming van het erfrecht en tot opheffing van de successierechten

Memorie van toelichting

Niet iedereen heeft het gelukkige dan wel ongelukkige vooruitzicht op een erfenis. Zij die van geluk mogen spreken betalen zich weliswaar blauw aan successierechten. Voor wie ooit iets wenst na te laten luidt het advies te verhuizen. Het huidige Belgisch erfrecht valt best te omschrijven als een erfrecht dat uit de mode is, dat niet goed is voor de testator en in een heel aantal gevallen slecht voor de erfgerechtigde. Daarom poogt uw dienaar u de mogelijkheid te geven een ware verandering teweeg te brengen. Daarbij komen drie thema's aan bod: het intestaaterfrecht, de beschikkingsvrijheid van de erflater en de successierechten.

Laten we wijzigingen aanbrengen in het (intestaat)erfrecht. Deze wijzigingen dienen een aantal bestaande discriminaties uit het burgerlijk wetboek te verhelpen. Het wetsontwerp en de bijhorende commentaren bieden meer uitleg hieromtrent.

Laten we het erfrecht grondig hervormen.

Wanneer grootmoeder vandaag haar tweede kleinkind erfrechtelijk wenst te bevoordelen, kan zij dat maar doen mits eerbiediging van een dwingende reserve. Als het tweede kleinkind de enige erfgenaam is waarmee grootmoeder nog contact had, kan dit onrechtvaardig klinken. Des te meer schrijnend wordt dat, wanneer het kleinkind erfrechtelijk uitgesloten wordt door zijn tante (dochter van de grootmoeder), die al jaren geen contact meer had met grootmoeder. Voeg aan deze hypothese nog eens de veronderstelling toe dat grootmoeder heel wat schenkingen had gedaan, schenkingen die het beschikbaar gedeelte uitputten en de rekeningssom is desastreus. Het kleinkind erft niets.

En wat met de stiefouder die zijn stiefkinderen iets wilt nalaten of wat in de hypothese van zorgouderschap? Wat als de echtgenoten in het kader van hun familiale vermogensplanning wensen te contracteren over hun nalatenschap?

Samen met mij zal u moeten besluiten dat de middelen die vandaag voorhanden zijn, niet volstaan. Daarom stel ik voor het erfrecht van aanvullend recht te maken, m.a.w. het een rol te laten spelen in de mate dat de erflater niets anders heeft bepaald. Zo krijgt de erflater op elk ogenblik de kans om over zijn gehele nalatenschap te beschikken.

Laten we vaarwel zeggen tegen de successierechten. Die belasting op de dood wordt niet enkel geïnd op een verkeerd ogenblik, maar gaat in de praktijk al lang aan haar doel voorbij. Een vermogensbelasting dient een rechtvaardige herverdeling van de vermogens tot stand te brengen. Helaas is het in de praktijk zo dat het criterium om weinig of geen successierechten te betalen meestal neerkomt op de mogelijkheid om al dan niet over de diensten van een goede fiscalist te beschikken. Is zo'n belasting nog rechtvaardig? Meer nog, we stellen vast dat op grote vermogens zelden successierechten worden betaald, terwijl de grote lasten op de rug van de middenklasse terecht komen.

Vrouwe Justitia van het Belgisch burgerlijk recht is het oude vrouwtje van Europa geworden, daar waar de ons omringende landen van hun vrouwe Justitia een jonge tipzy lady gemaakt hebben. Laten wij hen het voortouw uit handen nemen, niet enkel door ons Burgerlijk Wetboek op te smukken, maar door tevens het signaal de wereld uit te sturen dat belastingen rechtvaardig en eenvormig geheven dienen te worden.

De Minister van Binnenlandse Zaken,

Skander BENNIS

Wetsontwerp

TITEL I

Definities

Art. 1

Voor de toepassing van deze wet dient te worden verstaan onder:

1° Erfovereenkomst: elk beding dat tot voorwerp heeft louter eventuele rechten in een niet opengevalen nalatenschap, of een bestanddeel ervan, toe te kennen, te wijzigen, of af te staan;

2° Successierechten: belasting die het voorwerp uitmaakt van het Wetboek der Successierechten.

TITEL II

Wijzigingen aan het erfrecht

Hoofdstuk I: de bekwaamheid te erven

Art. 2

Aan artikel 725 van het Burgerlijk Wetboek worden een derde en een vierde lid toegevoegd:

“Om te kunnen erven moet men bestaan op het ogenblik dat de erfenis openvalt.

Derhalve zijn onbekwaam om te erven:

- 1° Hij die nog niet verwekt is;
- 2° Het kind dat nog niet levensvatbaar geboren is;

Van 1° in het vorig lid kan worden afgeweken, wanneer het kind is geboren na het overlijden van zijn biologische ouder met behulp van medisch begeleide voortplantingstechnieken, op voorwaarde dat de afstammingsband tussen het kind en de vooroverleden ouder is vastgesteld.

Het kind is levensvatbaar geboren in de zin van 2° in het vorig lid wanneer het over alle organen en alle kwaliteiten beschikt noodzakelijk om zelfstandig te kunnen leven.”

Hoofdstuk II: Afschaffing van de niet- tegenwerpelijke van de afstamming aan de bedrogen echtgenote en de binnenshuwelijkse kinderen

Art. 3

De artikelen 313 §3 derde lid en 319bis derde lid van het Burgerlijk Wetboek worden opgeheven.

Art. 4

Artikel 322 tweede lid van het Burgerlijk Wetboek

Projet de loi

TITRE Ier

Définitions

Art. 1er

Pour l'application de la présente loi, il y a lieu d'entendre par :

1° Pacte successoral : toute clause ayant pour objet l'attribution, la modification ou la renonciation à des droits purement éventuels dans une succession non ouverte, ou dans une partie d'une telle succession.

2° Droits de succession : impôt réglé par le Code des droits de succession.

TITRE II

Modifications au droit des successions

Chapitre I : La capacité d'hériter

Art. 2

Un troisième alinéa et un quatrième alinéa sont ajoutées à l'article 725 du Code civil:

« Pour pouvoir succéder, il faut nécessairement exister à l'instant de l'ouverture de la succession.

Ainsi, sont incapables de succéder :

- 1° Celui qui n'est pas encore conçu;
- 2° L'enfant qui n'est pas né viable;

Il peut être dérogé à l'alinéa précédent lorsque l'enfant est né après le décès de son parent biologique à l'aide des techniques de procréation médicalement assistée, à la condition que la filiation entre l'enfant et le parent prédécédé soit établie.

L'enfant est né viable au sens du 2° lorsqu'il dispose de tous les organes et qualités nécessaires pour vivre indépendamment. »

Chapitre II : Suppression de l'inopposabilité de la filiation à l'époux trompé et aux enfants issus du mariage

Art. 3

Les articles 313, §3, troisième alinéa, et 319bis, troisième alinéa, du Code civil sont abrogés.

Art. 4

L'article 322, deuxième alinéa, du Code civil est modifié comme suit :

« Si le défendeur est marié et l'enfant a été conçu

wordt gewijzigd als volgt:

“Indien de verweerder gehuwd is en het kind tijdens het huwelijk verwekt is bij een vrouw waarvan hij niet de echtgenoot is, moet het vonnis waarbij de afstammingsband wordt vastgesteld, aan de echtgenoot of de echtgenote worden betekend. [...]”

Hoofdstuk III: Het verlaten van de dubbele omschrijving van de erfrechtelijke aanspraak op de preferentiële goederen

Art. 5

Artikel 745 octies van het Burgerlijk Wetboek wordt gewijzigd als volgt:

“§1 – De langstlevende wettelijk samenwonende verkrijgt, met welke erfgenamen hij ook tot de nalatenschap komt, het vruchtgebruik van het onroerend goed dat tijdens het samenwonen het gezin tot gemeenschappelijke verblijfplaats diende en van het daarin aanwezige huisraad.

De langstlevende wettelijk samenwonende verkrijgt als enige, met uitsluiting van alle andere erfgenamen, het recht op de huur van het onroerend goed dat [tijdens het samenwonen] het gezin tot gemeenschappelijke verblijfplaats diende en verkrijgt het vruchtgebruik van het daarin aanwezige huisraad.

[...]

§2 – Niettegenstaande enig andersluidend beding kan ieder die de blote eigendom verkrijgt, eisen dat een boedelbeschrijving van het huisraad en een staat van de gemeenschappelijke verblijfplaats wordt opgemaakt.

§3 – De regels inzake het vruchtgebruik van de langstlevende echtgenoot die zijn opgenomen in de artikelen 745quater tot 745septies zijn van overeenkomstige toepassing op het vruchtgebruik van de langstlevende wettelijk samenwonende.”

Hoofdstuk IV: Vrijwaring van de rechten van de langstlevende echtgenoot en de langstlevende wettelijk samenwonende bij wettelijke terugkeer ten voordele van de ascendent-schenker

Art. 6

Artikel 747 eerste lid van het Burgerlijk Wetboek wordt veranderd als volgt:

“De bloedverwanten in de opgaande lijn erven, met uitsluiting van alle anderen, maar onder voorbehoud van de rechten van de overlevende echtgenoot op de gehele nalatenschap en de rechten die de langstlevende wettelijk samenwonende geniet, de zaken door hen geschonken aan hun kinderen of afstammelingen die zonder nakomelingschap zijn gestorven, wanneer de geschonken zaken nog in

pendant le mariage auprès d'une femme dont il n'est pas l'époux, le jugement qui établit la filiation doit être signifié à l'époux ou à l'épouse. [...] »

Chapitre III : L'abandon de la double définition des demandes successorales sur les biens préférentiels

Art. 5

L'article 745octies du Code civil est modifié comme suit :

« § 1er. Quels que soient les héritiers avec lesquels il vient à la succession, le cohabitant légal survivant recueille l'usufruit de l'immeuble affecté durant la vie commune à la résidence commune de la famille ainsi que des meubles qui le garnissent.

Le cohabitant légal survivant recueille seul, à l'exclusion de tous les autres héritiers, le droit au bail relatif à de l'immeuble affecté à la résidence commune de la famille [durant la vie commune] ainsi que l'usufruit des meubles qui le garnissent.

[...]

§ 2. Nonobstant toute clause contraire, toute personne attributaire de la nue-propriété peut exiger que soient dressés un inventaire des meubles meublants ainsi qu'un état de la résidence commune.

§ 3. Les règles relatives à l'usufruit du conjoint survivant qui sont énoncées aux articles 745quater à 745septies s'appliquent par analogie à l'usufruit du cohabitant légal survivant. »

Chapitre IV : La préservation des droits du conjoint survivant et du cohabitant légal survivant lors du retour légal au bénéfice de l'ascendant-donateur

Art. 6

L'article 747, premier alinéa, du Code civil est modifié comme suit :

« Les ascendants succèdent, à l'exclusion de tous autres, mais sous réserve des droits du conjoint survivant sur l'ensemble de la succession et des droits dont jouit le cohabitant légal survivant, aux choses par eux données à leurs enfants ou descendants décédés sans postérité, lorsque les objets donnés se retrouvent en nature dans la succession.»

natura aanwezig zijn in de nalatenschap.”

TITEL III

Hervormingen in het erfrecht

Hoofdstuk I: De onwaardigheden

Art. 7

Artikel 727 van het Burgerlijk Wetboek wordt gewijzigd als volgt:

“§1 – Onwaardig om te erven en, als zodanig van erfenissen uitgesloten is hij die is veroordeeld, als dader of medeplichtige, voor het opzettelijke plegen van een misdrijf gericht tegen de overledene, met diens dood tot gevolg.

§2 – Kunnen onwaardig om te erven verklaard worden:

1° Hij die is veroordeeld voor het leveren van een valse getuigenis in een strafrechtelijke procedure tegen de erflater.

2° Hij die tegen de overledene een lasterlijk geoordeelde beschuldiging heeft ingebracht van een feit waarop levenslange opsluiting of levenslange hechtenis is gesteld.

3° De meerderjarige erfgenaam die, kennis dragende van de op de overledene gepleegde doodslag, daarvan bij het gerecht geen aangifte heeft gedaan.

4° Hij die een handeling vermeld in §1 heeft gepleefd en jegens wie, wegens diens overlijden, de strafvordering niet kon worden uitgevoerd of is uigedoofd”

Art. 8

De verklaring tot onwaardigheid bedoeld in artikel 727 van het Burgerlijk Wetboek wordt uitgesproken na het openvallen van de nalatenschap door de rechtbank van eerste aanleg op vordering van een andere erfgerechtigde. De vordering dient binnen zes maanden na het overlijden van de erflater te worden ingesteld.

Heeft de veroordeling bedoeld in artikel 727 §1 1° van het Burgerlijk Wetboek, plaatsgevonden na het overlijden van de erflater, dan dient de vordering te worden ingesteld binnen zes maanden na de

TITRE III

Réformes du droit des successions

Chapitre I : Les indignités

Art. 7

L'article 727 du Code civil est modifié comme suit :

« §1 – Est indigne de succéder, et, comme tel, exclu des successions, c

elui qui serait condamné, comme auteur ou complice, pour avoir volontairement commis une infraction contre le défunt, ayant entraîné sa mort.

§2 – Peuvent être déclarés indignes de succéder::

1° Celui qui serait condamné pour avoir porté contre le défunt un témoignage mensonger dans une procédure pénale.

2° Celui qui a porté contre le défunt une accusation jugée calomnieuse portant sur un fait punissable de la réclusion à perpétuité ou de la détention à perpétuité.

3° L'héritier majeur qui, instruit du meurtre du défunt, ne l'aura pas dénoncé à la justice;

4° Celui qui aurait commis les actes mentionnés au §1 et à l'égard duquel, en raison de son décès, l'action publique n'a pas pu être exercée ou s'est éteinte. »

Art. 8

La déclaration d'indignité prévue à l'article 727 est prononcée après l'ouverture de la succession par le tribunal de première instance à la demande d'un autre héritier. La demande doit être formée dans les six mois après le décès.

Lorsque la condamnation prévue dans l'article 727, §1, 1°, du Code civil a eu lieu après le décès, la demande doit être formée dans les six mois après la condamnation.

En cas de prescription visée à l'article 727 §2 4° du Code civil, la demande doit être formée dans les six mois suivant le début de la prescription.

veroordeling.

Ingeval van verjaring bedoeld in artikel 727 §2 4° van het Burgerlijk Wetboek dient de vordering te worden ingesteld binnen zes maanden na de aanvang van de verjaring.

Bij afwezigheid van een erfgenaam, kan de vordering worden ingesteld door de Procureur des Konings van het desbetreffend gerechtelijk arrondissement.

Hoofdstuk II: Verruiming van de beschikkingmogelijkheden van de erflater

Afdeling I: Het beschikbaar deel

Art. 9

Artikel 913 van het Burgerlijk Wetboek wordt gewijzigd als volgt:

“De giften, hetzij bij akten onder de levenden, hetzij bij testament, mogen het geheel van de goederen van de beschikker omvatten.”

Art. 10

De artikelen 914, 915, 915bis §4 en 916 van het Burgerlijk Wetboek worden opgeheven.

Art. 11

De artikelen 917, 918 en 919, evenals Afdeling II “Inkorting van schenkingen en legaten” van Boek III Titel II, Hoofdstuk III, van het Burgerlijk Wetboek worden opgeheven.

Art. 12

Afdeling II “De Inbreng”, van Boek III, Titel I, Hoofdstuk VI van het Burgerlijk Wetboek wordt opgeheven.

Afdeling 2 De erfovereenkomsten

Art. 13

Erfovereenkomsten scheppen enkel rechtsgevolgen, wanneer zij wettig zijn aangegaan.

Art. 14

De artikelen 791, 1388 eerste lid, 1600, 1478 vierde

En l'absence d'héritier, la demande peut être formée par le Procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire en question.

Chapitre II Élargissement de la liberté de disposition du testateur

Section 1 La quotité disponible

Art. 9

L'article 913 du Code civil est modifié comme suit :

« Les libéralités, soit par actes entre-vifs, soit par testament, peuvent englober la totalité des bien du disposant. »

Art.10

Les articles 914, 915, 915bis, §4, et 916 du Code civil sont abrogés.

Art. 11

Les articles 917, 918 et 919, ainsi que la Section II « De la réduction des donations et legs » du Livre III, Titre II, Chapitre III, du Code civil sont abrogés.

Art. 12

La Section II « Des Rapports », du Livre III, Titre Ier, Chapitre VI du Code civil est abrogée.

Section 2 Les pactes successoraux

Art. 13

Les pactes successoraux ne créent d'effet juridique que lorsqu'ils sont légalement formés.

Art. 14

Les articles 791, 1388, alinéa premier, 1600 et 1478, quatrième alinéa, du Code civil sont abrogés.

lid van het Burgerlijk Wetboek worden opgeheven.

Art. 15

Artikel 1130 tweede lid wordt gewijzigd als volgt:

“Toekomstige zaken kunnen het voorwerp van een verbintenis uitmaken.

Men kan echter een nalatenschap die nog niet is opgevalven, [...] niet verwerpen [...], tenzij in de gevallen bij de wet bepaald.”

TITEL IV

Afschaffing der successierechten

Art. 16

Het Wetboek der Successierechten en haar uitvoeringsbesluiten worden opgeheven.

TITEL V

Slotbepalingen

Art. 17

Alle maatregelen ter uitvoering van deze wet worden genomen door de Koning.

Art. 18

De bepalingen van deze wet treden in werking op 1 januari 2016.

Artikelsgewijze commentaren

Art. 1 Dit artikel dient enkele relevante begrippen te definiëren. Belangrijk is dat de “erfovereenkomsten” voor het eerst een wettelijke definitie krijgen. Deze definitie komt overeen met de definitie die voor het Hof van Cassatie al enkele jaren gangbaar is.

Art. 2 Dit artikel betreft een update die door de medische vooruitgang wordt opgedrongen. Het Burgerlijk Wetboek gaat er nog steeds vanuit dat kinderen geboren worden door geslachtsgemeenschap, wat veronderstelt dat de ouders noodzakelijkerwijze in

Art. 15

L'article 1130, deuxième alinéa, est modifié comme suit :

« Les choses futures peuvent être l'objet d'une obligation.

On ne peut cependant renoncer à une succession non ouverte, [...] sauf dans les cas prévus par la loi. »

TITRE IV

Suppression des droits de succession

Art. 16

Le Code des droits de succession et ses arrêtés d'application sont abrogés.

TITRE V

Dispositions finales

Art. 17

Toutes les mesures nécessaires à l'exécution de la présente loi seront prises par le Roi.

Art. 18

Les dispositions de la présente loi entrent en vigueur le 1er janvier 2016.

Commentaire des articles

Art. 1 Cet article sert à définir quelques notions importantes. Pour la première fois, les « pactes successoraux » reçoivent une définition légale. Cette définition est identique à celle utilisée par la Cour de Cassation depuis quelques années.

Art. 2 C'est article met à jour la législation au vu de l'évolution dans la médecine. Le Code Civile considère encore de nos jours qu'un enfant naît d'un rapport sexuel, ce qui implique que les parents doivent nécessairement être en vie pour donner vie à un enfant.

Les conséquences des techniques modernes de

leven moeten zijn om aan een kind het leven te geven.

De gevolgen van moderne voortplantingstechnieken worden eigenlijk geregeld in de wet van 6 juli 2007.

Maar deze wet bevat geen specifieke bepalingen inzake de vaststelling van de afstammingsrelatie tussen het op die wijze verwekte kind en de wensouders. De gewone afstammingsregelen zijn dus van toepassing. Via DNA-onderzoek kan het post mortem geboren kind in bepaalde gevallen inderdaad zijn afstamming ten aanzien van zijn biologische (overleden) ouder laten vaststellen. Maar de erfrechtelijke aanspraken die normaal verbonden zijn aan een dergelijke afstamming kunnen niet door het kind worden uitgeoefend, omdat artikel 725 van het Burgerlijk Wetboek niet werd aangepast.

Deze aberratie wordt opgelost door toevoeging van een derde lid.

Een vierde lid dient dan het begrip "levensvatbaar" wettelijk te definiëren, eveneens een primeur naar Belgisch recht.

Op die manier hopen we een einde te brengen aan een huidige tendens van rechtszaken, waarin moeders van niet-levensvatbare kinderen toch trachten te argumenteren dat doordat hun kind welgeteld één seconde geleefd heeft, erfrechtelijke aanspraken aan hen toekomen.

Art. 3 en 4 Deze artikelen schaffen af wat in ons huidig recht wellicht een discriminatie is t.a.v. de kinderen verwekt in een overspelige relatie. Volgens de huidige regelgeving worden deze kinderen nl. gestraft met een verlies van erfaanspraken, wanneer hun ouder, de overspelige echtgeno(o)t(e), heeft nagelaten de andere echtgeno(o)t(e) op de hoogte te stellen van het bestaan van dit kind.

Bovendien heeft de huidige regeling voor onduidelijkheid gezorgd over de vraag of aan de informatieverplichting van de echtgenoten ook post mortem kan worden voldaan.

Art. 5 Naar ons huidig recht bestaat er een verschil in behandeling naargelang de langstlevende echtgeno(o)t(e) mede-eigenaar was of medehuurder van de gezamenlijke woning.

In het eerste geval zou een feitelijke scheiding geen gevolgen teweeg brengen voor zijn of haar preferentiële erfaanspraak t.a.v. die gezamenlijke woning. In het tweede geval zou hij of haar deze preferentiële erfaanspraak verliezen. Daar dit onderscheid een verschil in behandeling invoert dat moeilijk te verantwoorden valt, is het beter hiervan af te stappen.

Aangezien feitelijke scheiding noch bij de echtgenoten, noch bij de wettelijk samenwonenden een juridische beëindiging van de samenlevingsvorm tot stand brengt, is het logisch de erfrechtelijke

procreatie zijn geregeld door de wet van 6 juli 2007.

Mais cette loi ne contient pas de mesure spécifique pour établir la filiation entre l'enfant conçu de cette manière et ceux qui souhaitent en être les parents. Les règles générales d'établissement de filiation sont donc d'application.

Via une analyse ADN, il est possible dans certains cas d'établir la filiation d'un enfant né post mortem. Mais les droits sur l'héritage qui sont normalement liés à une telle filiation ne peuvent être exercés par l'enfant, car l'article 725 du Code Civil n'a pas été adapté. Cette aberration est ici résolue en ajoutant un troisième alinéa.

Un quatrième alinéa définit le terme « né viable » de manière légale, ce qui est également une primeur en droit Belge. De cette manière, nous espérons mettre fin à la tendance actuelle des poursuites judiciaires dans lesquelles des mères d'enfants nés non viables, tentent d'argumenter que puisque leur enfant a vécu une seconde, il peut exercer des revendications successorales.

Art. 3 et 4 Ces articles abolissent une possible discrimination de notre droit actuel par rapport aux enfants issus d'une relation adultère.

Notre législation actuelle punit ces enfants en leurs interdisant les revendications successorales lorsque leur parent, l'époux adultère, a omis de prévenir l'autre époux de l'existence de l'enfant.

En outre, la réglementation actuelle est à l'origine de confusion sur la question de savoir si l'obligation d'information de l'époux doit également être remplie post mortem.

Art. 5 Notre droit actuel comprend une différence de traitement selon que le conjoint survivant était copropriétaire ou colocataire de l'habitation commune. Dans le premier cas, une séparation de fait n'aurait pas de conséquences pour ses revendications successorales préférentielles sur l'habitation commune. Le colocataire par contre perdrait son droit d'héritage préférentiel. Puisque cette différence de traitement est difficile à justifier, il vaut mieux la supprimer.

Puisqu'une séparation de fait ne crée de fin de cohabitation juridique ni pour les époux, ni pour les cohabitants légaux, il est logique de ne pas non plus mettre hors jeu le droit d'héritage en cas de location.

Si le conjoint survivant est un descendant, il est exclu par la loi actuelle de ce régime de protection. Cette exclusion n'est pourtant pas conforme à la constitution. La pensée sous-jacente du législateur était le maintien de la paix familiale. Il voulait éviter qu'un descendant puis augmenter ses revendications

aanspraken ingeval van huur evenmin uit te schakelen.

Wanneer de langstlevende samenwonende partner een afstammeling is, sluit de bestaande wet hem of haar uit van dit beschermingsregime. Deze uitsluiting is wellicht niet grondwetsconform. De achterliggende gedachte van de wetgever was het bewaren van de familievrede. Hij wilde vermijden dat een afstammeling door het aangaan van een wettelijke samenwoning met zijn ascendent zijn erfrechtelijke aanspraken ten koste van anderen zou verruimen. Deze redenering gaat slechts op in zoverre deze afstammeling in nuttige erfrechtelijke graad staat. Bovendien stappen we over naar een wettelijk landschap waar de testeervrijheid absoluut is. In een dergelijk landschap heeft is dit onderscheid van geen tel.

Art. 6 Opnieuw betreft het een vergetelheid van de wetgever die een rechtzetting verdient. De langstlevende echtgenoot van een geadopteerde heeft overeenkomstig art. 353-16 van het Burgerlijk wetboek (hieronder geciteerd) een bescherming tegen de terugkeer van geschonken goederen naar de ascendent-schenker. De echtgenoot van een niet-geadopteerde geniet deze bescherming niet. Hetzelfde geldt voor de langstlevende wettelijk samenwonende. Deze discriminatoire situatie dient te worden aangepast door de bescherming toe kennen aan alle langstlevende echtgenoten en langstlevende wettelijk samenwonenden.

Art. 7 en 8 De erfonwaardigheden dateren nog van 1804, terwijl zij in Frankrijk reeds zijn gemoderniseerd. Naar het voorbeeld van Frankrijk voeren wij ook een nieuwe regeling betreffende de onwaardigheid te erven in, met aan de ene kant gronden die automatisch aanleiding geven tot erfonwaardigheid en gronden die na rechterlijke tussenkomst tot een erfonwaardigheid kunnen leiden.

Art. 9, 10, 11 en 12 De werkelijke wil van de Napoleonische wetgever van 1804 was door invoering van een dwingend erfrecht de samenvoeging van vermogens tegen te gaan, iets wat de nieuw gevestigde orde zou kunnen ondermijnen (zoals dat in het Ancien Régime was gebeurd). Deze argumentatie heeft haar relevantie verloren en in een wereld waar het gemiddeld gezin steeds minder lijkt op het modelgezin uit 1804 en waar de individuele vrijheid niet zomaar begrensd mag worden, is het niet meer vol te houden dat de testator niet in vrijheid kan beschikken over het vermogen dat hij tijdens zijn of haar leven heeft gerealiseerd.

Concreet betekent dit o.a. dat een vrijwillige erfenissprong mogelijk wordt. Een van de doelstellingen van de Napoleonische wetgever was

successorales en entrant en cohabitation légale avec son ascendant. Ce raisonnement ne tient la route que dans le cas où le descendant se trouve dans un degré d'héritage utile. De plus, mon projet de loi nous met sur la voie d'un paysage législatif où la liberté testamentaire est absolue. Dans un tel paysage, cette distinction est sans importance.

Art. 6 Cet article concerne à nouveau un oubli du législateur qui doit être comblé. Le conjoint survivant d'une personne adoptée profite d'une protection contre le retour des biens offerts vers l'ascendant-offreur conformément à l'article 353-16 du Code Civil. L'époux d'une personne qui n'a pas été adoptée ou le conjoint légal n'a pas droit à cette protection. Cette situation discriminatoire doit être modifiée en accordant la protection à tous les époux et conjoints survivants.

Art. 7 et 8 Les indignités successorales dans notre législation datent encore de 1804, alors qu'elles ont déjà été modernisées en France. Suivant l'exemple de la France, nous introduisons également une nouvelle réglementation concernant les indignités successorales, avec d'un côté les causes qui mènent automatiquement à un indignité, et d'un autre côté les causes qui peuvent mener à un indignité après une intervention judiciaire.

Art. 9, 10, 11 et 12 La vraie volonté du législateur de 1804 était d'empêcher l'assemblage de patrimoines en introduisant un droit des successions impératif, cela aurait en effet pu miner l'ordre établi (comme cela s'était passé durant l'Ancien Régime).

Cette argumentation a perdu son fondement, et dans un monde où la famille moyenne ressemble de moins en moins au modèle de famille de 1804, et où la liberté individuelle ne peut être limitée sans raison, il n'est plus tenable que le testateur ne puisse librement disposer du patrimoine qu'il a réalisé pendant sa vie.

Concrètement, cela signifie entre autre qu'un saut d'héritage volontaire devient possible. Une des buts de Napoléons était de donner aux jeunes, les enfants, un apport financier pour leur permettre de démarrer. Ces enfants ont aujourd'hui 40, 50 ou même 60 ans lorsque leurs parents meurent et avant qu'ils puissent hériter. Un cinquantenaire n'est pas au début de sa vie indépendante, mais à son apogée. Ses enfants, les

jonge mensen, de kinderen, een financiële bijdrage geven om hun leven op te starten. Die kinderen zijn vandaag 40, 50 en zelfs 60 jaar oud vooraleer hun ouders sterven en zij kunnen erven. Een vijftigjarige staat niet aan het begin van zijn zelfstandige leven, maar in de bloei ervan.

Diens kinderen, de kleinkinderen, staan echter wel aan het begin van hun leven en kunnen deze financiële bijdrage goed gebruiken. Volledige testeervrijheid betekent dat een grootouder zijn of haar vermogen rechtstreeks aan zijn of haar kleinkind kan nalaten.

Een bijkomend voordeel is dat de inmiddels verouderde regeling betreffende inbreng en inkorting niet meer hoeft te worden gemoderniseerd. Zij wordt zonder voorwerp. Een opheffing van de desbetreffende artikelen volstaat zodoende.

petits-enfants, sont eux bien au début de leur vie et peuvent faire bon emploi de cet apport financier. Une liberté testamentaire totale signifie qu'un grand-parent peut directement léguer son patrimoine à ses petits-enfants.

Un avantage supplémentaire est que la réglementation devenue obsolète concernant les apports ne doit plus être modernisée. Elle devient sans objet. Une abrogation des articles en question suffit.

Projet de loi relative au bien-être des personnes âgées, réformant le système des pensions et instaurant les conditions du vieillissement dans la dignité

Exposé des motifs

Het staatsmodel zoals we het kennen loopt op zijn einde. De economische moeilijkheden en politieke verlangens van onze medeburgers zijn sinds de tijd van de welvaartsstaat veranderd. De regering kan zich niet meer in de plaats van de markt stellen, te meer dat ze minder efficiënt dan de laatstgenoemde is gebleken om de sociale welvaart te verzekeren.

Sinds de eeuwwisseling is de wetgever het systeem van de sociale zekerheid begonnen wijzigen: recht op maatschappelijke integratie in 2002, activering van de jonge werkzoekenden, ... Deze hervormingen kondigen de overgang van ons land aan van een welvaartsstaat naar een actieve welvaartsstaat, gekenmerkt door de responsabilisering van de burger, de staat, en het respect voor elk en ieders autonomie.

Vandaag de dag wordt deze hervorming verder gezet in een herziening van ons pensioenstelsel. De vergrijzing van de bevolking en de verlenging van de levensduur verhogen aanzienlijk de kosten van de rustpensioenen en de gezondheidszorg. Vanaf 2015 zal vrijwel 9% van onze BBP aan pensioenuitkeringen worden besteed, bijna het dubbel van het draagbare maximum aldus internationale deskundigen. Er moet dus dringend aan deze bedreiging voor het evenwicht van onze sociale zekerheid worden gewerkt.

Het reële probleem van België ligt bij de werkelijke pensioenleeftijd: 61.9 jaar voor de vrouwen en 61.2 voor de mannen. Velen genieten van de kansen geboden door het systeem van brugpensioen (een werknemer van een bepaalde leeftijd die ontslagen wordt krijgt werkloosheidsuitkeringen en een vergoeding ten laste van de werkgever tot zijn pensioensleeftijd) of vervroegd pensioen (mogelijkheid om rustpensioen op 60 jaar te nemen mits loopbaanduur van minstens 35 jaar). Deze werkwijze heeft zijn redenen gehad maar het noodgeval vereist nu dat we ons ervan ontdoen.

Dit zal het ware probleem nochtans niet oplossen, namelijk de inzetbaarheid van de 55-plus werknemers. Slechts 1/3 van de oudere werknemers zijn nog aan het werk. Het eerste luik van de wet wil mechanismen opstellen die hun aanpassing aan de arbeidsmarkt bevordert en werkgevers aanmoedigt oudere werknemers in dienst te nemen. Aangezien werk de eerste plaats voor maatschappelijke integratie is, zijn deze maatregelen gerechtvaardigd daar ze aan alle leden van de actieve bevolking een baan trachten te verzekeren, ongeacht hun leeftijd.

Dit wetsontwerp wil tevens een andere problematiek benaderen, namelijk die van de levensomstandigheden van bejaarden. Meestal zijn ze beklagenswaardig: sociale afsluiting, eenzaamheid, familiemisbruiken, economische onzekerheid, ... Dertig procent onder hen lijdt aan een depressie. Hun zelfmoordcijfer is eveneens het hoogste. Deze trends riskeren met de vergrijzing van de bevolking te versterken, omwille van een mogelijke stigmatisering van de gepensioneerden (die door een deel van de maatschappij als een last zou kunnen worden beschouwd wat nu al in verouderde economieën zoals Japan wordt opgemerkt) maar ook omwille van het risico op deprivatie die de progressieve vermindering van de beschikbare middelen voor het pensioenstelsel met zich meebrengt.

Het tweede luik van het wetsontwerp wil dus bejaarden de mogelijkheid bieden op een menswaardige manier te verouderen. Een aantal maatregelen moet worden gepland om hun deelname in de samenleving en de solidariteit tussen generaties te bevorderen. Dit nieuwe maatschappelijke paradigma legt de nadruk op de levenslange mogelijkheden tot leren, het vrijwilligerswerk,.. en wil het imago van de ouderen in de maatschappij verbeteren.

Spijtig genoeg kunnen 2 formele hinderpalen deze hervormingen verhinderen. De eerste betreft de organisatie van de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen. Deze bevoegdheid hangt van de gewesten af hoewel de richtlijnen omtrent werkloosheidsbeheer federaal zijn. Deze juridische aberratie moet worden rechtgezet door de « herfederalisatie » van de bevoegdheid op de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen (PWA's) ten voordele van de Rijksdienst voor Pensioenen.

In de loop der jaren na de overdracht van de bevoegdheid op interne organisatie van de PWA's naar de gewesten heeft een ware wedijver tussen de PWA's geheerst. Deze toestand is des te meer onzin omdat nagenoeg 3 miljoen Belgen leven in de buurt van de taalgrens en kunnen zich derhalve bij verschillende agentschappen inschrijven.

We vinden dus belangrijk dat de competentie over de interne organisatie van de PWA's opnieuw federaal wordt, louter omwille van redenen van doeltreffendheid. In de huidige tijd van crisis is het essentieel dat het werkgelegenheidsbeleid centraal in de belangstelling van de wetgever staat en dat kleine onvolmaaktheden zo goed mogelijk worden verbeterd. Wel dient verduidelijkt te worden dat ons voorstel geen herfederalisering van de werkgelegenheid inhoudt. De wetgever wil tevens beklemtonen dat de Gewesten alle vrijheid behouden hun besluiten nopens deze materie aan te nemen.

De tweede hinderpaal lijkt in het verbod te liggen om aan de sociale rechten te raken. Het Standstill effect, bekrachtigd door de rechtspraak in art. 23 van de Grondwet, verbiedt elke achteruitgang. Het afschaffen van de brug- en vervroegd pensioen stelsels, of het anciënniteituitstel voor sommige werkzoekenden, kunnen als een aanzienlijk terugschroeven worden beschouwd in vergelijking met een tijd waar het pensioen vanaf 60 jaar toegankelijk was.

En toch is juist het tegenovergestelde het geval: de activering laat heel wat mensen toe zich dankzij de werkgelegenheid beter in de maatschappij te integreren. Hun inkomsten en latere pensioen zijn hoger dan wat ze onder het oude stelsel zouden hebben verdiend, wat hen meer kans op een menswaardig leven geeft.

Ten slotte dient men hier zoals in alle zaken de voor- en nadelen af te wegen. Enerzijds is er het risico op een totaal faillissement van ons sociaal stelsel, ten gevolge van een nooit geziene toename van de uitgaven, en anderzijds het feit dat sommige werknemers langer op de arbeidsmarkt zullen aanwezig blijven. De voorstellen van dit wetsontwerp lijken dus niet strijdig met het Standstill effect.

Deze hervormingen kunnen ambitieus, of zelfs idealistisch lijken. De vergrijzing van de bevolking is nochtans een van de belangrijkste uitdagingen van onze democratieën, en simplistische oplossingen voorstellen zonder naar de werkelijkheid van de huidige levensomstandigheden te kijken zal niet helpen vooruit te gaan. Het gaat hier om het welzijn van de gehele bevolking.

De Minister van Pensioenen,

Laurent FASTREZ

Projet de loi

CHAPITRE Ier

Définitions

Art. 1er

Au sens de la présente loi, on entend par :

1° Travailleur âgé : personne physique âgée de 55 ans ou plus, active sur le marché du travail et disposant d'un emploi stable ;

2° Demandeur d'emploi âgé : personne physique âgée de 55 ans ou plus, active sur le marché du travail, qui recherche activement un emploi ;

3° Personne âgée dépendante : personne ayant au moins l'âge minimum de la pension et dont la condition physique ou morale ne lui permet plus de maintenir par ses propres moyens une existence conforme à la dignité humaine. Cette constatation est faite par les services sociaux de la commune dont il dépend, à la demande de l'intéressé ou non.

CHAPITRE II

Aménagement des fins de carrière

Section I : Pension légale

Art. 2

La présente loi s'applique aux régimes de retraite et de fin de carrière des travailleurs salariés.

Art. 3

Les régimes de prépension et de retraite anticipée sont abrogés.

Toutefois, les individus bénéficiant d'un des deux systèmes visés à l'article 2 depuis au plus tard le 1er juillet 2012 continuent à en bénéficier, à condition qu'ils aient totalisé au moins 35 ans de carrière.

Art. 4

L'âge minimal nécessaire pour l'obtention d'une pension est porté à 65 ans et à 40 ans de carrière.

Art. 5

L'individu travaillant au-delà de 65 ans et de 40 ans de carrière bénéficie d'une augmentation de quatre

Wetsontwerp

HOOFDSTUK I

Definities

Art. 1

Voor de toepassing van deze wet dient te worden verstaan onder:

1° werker op leeftijd: natuurlijke persoon die de leeftijd van 55 jaar heeft bereikt, actief is op de arbeidsmarkt en beschikt over een duurzame tewerkstelling.

2° werkzoekende op leeftijd: natuurlijk persoon die de leeftijd van 55 jaar heeft bereikt, actief is op de arbeidsmarkt en die op actieve wijze tewerkstelling zoekt.

3° afhankelijke persoon op leeftijd: natuurlijke persoon die de pensioengerechtigde leeftijd niet heeft bereikt en geen menswaardig leven kan leiden op basis van eigen middelen ten gevolge van psychische of fysieke omstandigheden. Deze vaststelling vindt plaats al dan niet op vraag van de begunstigde door de sociale diensten van de gemeenschap waaronder zij gelegen zijn.

HOOFDSTUK II

Eindloopbaanregeling

Afdeling 1: Wettelijk pensioenstelsel

Art. 2

Deze wet is van toepassing op pensioenstelsels en eindloopbaanstelsels bij bezoldigde personen.

Art. 3

De stelsels van vervroegd pensioen en brugpensioen worden opgeheven.

De personen die sinds de 1 juli 2012 genieten van één van deze twee systemen behouden dit genot indien zij minstens een 35-jarige loopbaan hebben doorlopen.

Art. 4

De minimum gerechtigde pensioenleeftijd wordt gesteld op 65 jaar en 40-jarige loopbaan.

Art. 5

Elke persoon die werkt en die ouder is dan 65 jaar en 40 jarige loopbaan heeft doorlopen, geniet van de

pour cent du montant annuel de son allocation de pension par année de carrière supplémentaire.

Art. 6

Si un travailleur âgé a vu sa santé se dégrader significativement du fait de son activité professionnelle, et suite à un rapport en ce sens du médecin-contrôleur de l'Institut national d'assurance maladie invalidité (INAMI), il peut se voir reconnaître une incapacité de travail de plus de 66% ou être réorienté vers une activité à la mesure de ses capacités par l'agence régionale de l'emploi lui correspondant.

Section II : Activation des travailleurs âgés

Art. 7

Un travailleur âgé qui souhaite réduire son temps de travail peut être pris en charge par l'assurance-chômage à concurrence d'un maximum de 1/4ème de sa rémunération, en proportion de la réduction de temps de travail de son choix.

Le montant visé à l'alinéa 1er ne peut néanmoins dépasser cinq mille euros par an et est déterminé par les accords sectoriels.

La somme visée à l'alinéa 2 est soumise à l'indexation.

Art. 8

Tout demandeur d'emploi âgé doit se présenter à l'agence pour l'emploi de sa région.

Il est tenu à un plan individuel d'activation qu'il a préalablement réalisé avec l'aide de l'agence régionale, sous peine d'exclusion de quatre à vingt-huit semaines du bénéfice des allocations de chômage.

Le plan individuel d'activation est signé par le demandeur d'emploi âgé et par le mandataire de l'agence régionale pour l'emploi, et tout manquement à sa réalisation entraîne application des sanctions visées à l'alinéa 2.

Section III : Agences régionales de l'emploi

Art. 9

Les agences régionales pour l'emploi créent une section en leur sein dédiée à l'emploi des personnes âgées.

pensioenuitkering vermeerderd met vier procent per gewerkt bijkomend jaar.

Art. 6

Indien de gezondheidstoestand van een werker op leeftijd significant is verminderd ten gevolge van zijn professionele activiteit kan, na een bevestigend rapport van de controlearts van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (RIZIV), een werkongeschiktheid van meer dan 66% worden vastgesteld, of kan de werker op leeftijd worden geheroriënteerd naar een activiteit in overeenstemming met zijn capaciteiten door het Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling waaronder hij gelegen is.

Afdeling II: Activering van de werkers op leeftijd

Art. 7

Een werker op leeftijd die zijn arbeidstijd wenst te verminderen kan beroep doen op de werkloosheidsverzekering voor maximum 1/4de van zijn beloning, in verhouding met de gekozen arbeidstijdvermindering.

Het totale bedrag vermeld in het eerste lid mag echter de vijfduizend euro's per jaar niet te boven gaan, en is bepaald door sectoriele overeenkomsten.

Het bedrag vermeld in het tweede lid is onderworpen aan de indexering.

Art. 8

Ieder werker op leeftijd moet zich aanbieden bij de Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling van zijn gewest.

Hij is gehouden tot een individueel activeringsplan die vooraf is opgesteld met behulp van het Gewestelijke Dienst, op straffe van uitsluiting van het recht op een werkloosheidsuitkering gedurende vier à achtentwintig weken.

Het individueel activeringsplan is ondertekend door de werker op leeftijd en door de mandataris van het Gewestelijk Agentschap voor Arbeidsbemiddeling, en elke inbreuk geeft aanleiding tot de toepassing van de sancties bedoeld in lid 2.

Afdeling III : Gewestelijke Agentschap voor Arbeidsbemiddeling

Art. 9

De gewestelijke agentschappen voor arbeidsbemiddeling richten intern een sectie op

Art. 10

Les agences régionales pour l'emploi proposent des formations adaptées aux demandeurs d'emploi âgés, notamment dans les technologies numériques, et tâchent de mettre en valeur l'avantage que constitue pour ceux-ci leur expérience professionnelle.

Art. 11

Les agences régionales pour l'emploi tiennent compte de la santé et de la difficulté physique ou morale de l'emploi proposé lors de l'attribution d'un emploi ou lorsque le demandeur d'emploi âgé justifie son refus d'un emploi par ces raisons.

L'avis d'un médecin-contrôleur de l'Institut national d'assurance maladie-invalidité peut être requis en cas de doute sur la capacité du demandeur d'emploi âgé à remplir un emploi.

En cas de désaccord entre l'avis du médecin-conseil et la conviction intime du demandeur d'emploi âgé, un conseil de trois médecins, comprenant le médecin-contrôleur, se réunit endéans quinze jours pour réexaminer sa situation physique.

Section IV : Dispositions visant à augmenter l'employabilité

Art. 12

L'ancienneté de tout demandeur d'emploi âgé qui bénéficie continuellement depuis au moins neuf (9) mois des allocations de chômage, est suspendue pour le calcul de la rémunération lors d'une embauche ultérieure, nonobstant toute convention collective sectorielle contraire.

Art. 13

Un employeur concluant un contrat de travail avec un demandeur d'emploi âgé est exempté d'un tiers des cotisations patronales dues à ce travailleur la première année et d'un quart la deuxième année.

bestemd voor arbeidsbemiddeling van personen op leeftijd.

Art. 10

De gewestelijke agentschappen voor arbeidsbemiddeling bieden aangepaste vormen aan de werkzoekenden op leeftijd, met name in de digitale technologieën, en pogen het voordeel dat hun professionele ervaring uitmaakt te waarderen.

Art. 11

De gewestelijke agentschappen voor arbeidsbemiddeling houden rekening met de gezondheid en de fysieke of morele moeilijkheidsgraad van de voorgestelde tewerkstelling bij de toekenning van een tewerkstelling of wanneer de werkzoekende op leeftijd zijn weigering motiveert door deze redenen.

Het advies van een controlearts van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering kan geëist worden in geval van twijfel over de geschiktheid van de werkzoekende op leeftijd voor een tewerkstelling.

In geval van onenigheid tussen het advies van de controlearts en de innerlijke overtuiging van de werkzoekende op leeftijd, komt een raad van drie artsen, waaronder de controlearts, binnen de vijftien dagen bijeen om de fysieke toestand opnieuw te onderzoeken.

Afdeling IV: bepalingen beogende het activiteitsgraad te verhogen

Art. 12

De anciënniteit van elke werkzoekende op leeftijd die op voortdurende wijze, gedurende ten minste negen maanden van een werkloosheidsuitkering geniet, wordt geschorst bij de berekening van de beloning van een latere tewerkstelling, niettegenstaande andersluidende sectoriele collectieve arbeidsovereenkomsten.

Art. 13

Een werkgever die een arbeidsovereenkomst sluit met een werkzoekende op leeftijd is vrijgesteld voor een derde van de werkgeversbijdragen voor deze werknemer in het eerste jaar en een vierde van de werkgeversbijdragen in het tweede jaar.

Art. 15

Toute distinction basée sur le sexe en ce qui concerne le calcul de la pension de retraite est abolie, et le régime commun est basé sur celui qui prévalait pour les hommes.

CHAPITRE III

Le vieillissement en dignité

Art. 16

Ajout d'un article 57quinquies à la loi organique des Centres Publics d'Action Sociale du 8 juillet 1976 :

« Chaque Centre public d'action sociale est responsable de créer et de gérer une ou plusieurs maison(s) intergénérationnelle(s), la(es)quelle(s) propose(nt) à des personnes âgées dépendantes et à des personnes actives, de vivre dans la même habitation ou des habitations proches, pour un loyer qui ne dépasse pas cinq cents cinquante euros (550€) par mois. »

Art. 17

Un Conseil des Pensions est constitué, avec voix consultative pour toute matière concernant les pensions. Ses membres, au nombre de 50, sont élus pour deux ans. L'ensemble des belges de plus de 65 peuvent prendre part à leur élection.

Art. 18

Une conférence interministérielle « Vieillissement » est convoquée, à l'invitation de l'Etat fédéral, et avec l'accord et la participation des Régions et des Communautés, avec pour objectif l'amélioration des conditions de dignité du vieillissement et la promotion du dialogue intergénérationnel.

CHAPITRE IV

Dispositions générales

Art. 19

Ajout d'un 2°bis à l'article 6, X de la loi spéciale du 8 août 1980 de réformes institutionnelles :

« L'organisation interne des agences régionales pour l'emploi relève de la compétence de l'Etat fédéral »

Art. 14

Elk verschil in behandeling gebaseerd op het geslacht voor de berekening van de pensioen wordt afgeschaft, en het gemeenschappelijk stelsel is het stelsel dat toepasselijk was op mannen.

HOOFDSTUK III

Ouder worden in waardigheid

Art. 16

Volgende bepalingen worden toegevoegd aan art. 57 quinquies in de organische wet betreffende de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn van 8 juli 1976:

“Elke Openbare Centrum voor Maatschappelijk Welzijn is verantwoordelijk voor de creatie en beheer van een of meerdere intergenerationele huizen, welke aanbieden aan afhankelijke personen op leeftijd en aan actieve personen om in eenzelfde woning of in dichtstbijzijnde woningen te wonen, tegen een maandelijks huurprijs die maximaal vijfhonderdvijftig euro's bedraagt.

Art. 17

Een Raad van Pensioenen wordt opgericht, zij heeft een raadgevende stem voor elke maatregel die betrekking heeft op pensioenen. De Raad telt vijftig leden, verkozen voor een periode van twee jaar. Alle Belgen ouder dan 65 kunnen deelnemen aan de verkiezing.

Art. 18

Een interministeriële conferentie wordt samengeroepen, op initiatief van de Federale Staat met instemming en deelname van de Gewesten en Gemeenschappen, met als doel om het ouder worden in waardigheid te verbeteren en het dialoog tussen generaties te promoten.

HOOFDSTUK IV

Algemene bepalingen

Art. 19

Bij artikel 6, X van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen wordt een 2° bis toegevoegd:

“De interne organisatie van de gewestelijke diensten voor arbeidsbemiddeling is een bevoegdheid van de

Art. 20

La présente loi entre en vigueur le 1er juillet 2012,
sauf dispositions contraires

Federale Staat.

Art. 20

Deze wet treedt in werking op 1 juli 2012,
onverminderd tegenstrijdige bepalingen.

Wetsontwerp met betrekking tot de regulering van de banksector

Memorie van toelichting

In een internationale context van financiële crises, gevolgd door de schuldcrisis, en waarin de soevereiniteit van staten onderhevig is aan de blinde steun die ze geeft aan de financiële - en bankwereld, is het belangrijk voor de staat om het laatste bolwerk van economische stabiliteit te garanderen en haar verantwoordelijkheid op te nemen zodat deze crises niet terugkeren. Dit moet gebeuren door concurrentie tussen de bancaire markten, zonder een evenwicht van het financiële interventionisme van deze staten.

Als minister van Financiën ben ik niet hier om een oordeel te vellen over deze zaken, maar wel om u een wetsontwerp voor te stellen over de regulering van de banksector. Het eerste deel zorgt voor het herstel van het origineel beroep van de bankier, dat wereldwijd verdwenen is door de Glass Steagall Act van 1973 van de Verenigde Staten om elke belemmering van de implementatie van de financiële sector weg te nemen. Nu de financiële wereld de werkelijke wereld niet meer kan financieren en ook medeverantwoordelijk is voor de crises, is het tijd om de originele visie te herstellen van het beroep van bankier. Dit bestond uit het spaarwezen incasseren en leningen verlenen, de winsten uit deze activiteit voortvloeiend uitsluitend uit het verschil in rentetarief tussen het geld geleend en uitgeleend.

Teneinde ons te beschermen tegen de driften van de banken en het belangenconflict tussen de verschillende beroepen van de bankier, zouden we het traditionele beroep moeten scheiden (en dus van de investeerder in de reële economie) van de zakenbanken. We bemerken een betere stabiliteit van de traditionele bankier naar gerelateerde beveiligde besparingen. De overheidsgarantie voor het spaargeld van de burgers zal effectief alleen voor spaarbanken erkend worden. De hervormingen die we hier voorstellen worden geopperd in alle instellingen van het maatschappelijk middenveld, behalve natuurlijk door de banken zelf. Christine Lagarde, directeur van het IMF, heeft voorgesteld dat alleen details van een activiteit van de bank kunnen worden gedekt door de staat om een besmetting tussen twee activiteiten te voorkomen.

De rest van deze wet heeft tot doel het bankensysteem levensvatbaar te houden via een regulering van activiteiten die zijn gegarandeerd door de staat en een deregulering van de onverzekerde activiteiten. Het gebrek aan transparantie van de markt zal worden verminderd om zowel aan de burger als aan de staat toe te laten om een duidelijk zicht te krijgen, en de asymmetrie van informatie, met als gevolg onevenwicht op de vrije markt, weg te werken.

Tenslotte is de regulering van commerciële banken een implementatie van de lokale economie en de directe verbindingen tussen bankiers en door de terugkeer naar lokale leningen en leningen aan instellingen, zullen ondernemers weer sociaal en ecologisch handelen.

De Minister van Financiën,

Alexandre LIESENBORGHS

Wetsontwerp

HOOFDSTUK I

Definitie en toepassingsgebied

Art. 1

In de zin van de huidige wet moet men onder depositobank verstaan, de Belgische of buitenlandse ondernemingen wiens activiteit erin bestaat gelddeposito's of andere aflosbare fondsen te ontvangen van het publiek en voor eigen rekening kredieten toe te kennen.

De huidige wet is niet van toepassing op ondernemingen die kapitalisatieverrichtingen bewerkstelligen voorgeschreven door de wet van 9 juli 1975 betreffende de controle van verzekeringsondernemingen.

HOOFDSTUK II

Scheiding van bankactiviteiten

Art. 2

Het is depositobanken verboden om een van de volgende financiële instrumenten aan te houden, aan te kopen, te verkopen, en dit voor eigen rekening of voor rekening van een derde:

- a) aandelen en andere met aandelen gelijk te stellen waardepapieren;
- b) Obligaties en andere op de geldmarkt verhandelbare schuldinstrumenten;
- c) alle andere gewoonlijk verhandelde waardepapieren waarmee de financiële instrumenten bedoeld onder a) of b) via inschrijving of omruiling kunnen worden verworven of die in contanten worden afgewikkeld, met uitsluiting van betaalmiddelen;
- d) aandelen van collectieve beleggingsorganisaties;
- e) instrumenten die gewoonlijk op de geldmarkt verhandeld worden
- f) financiële termijncontracten ("futures"), met inbegrip van gelijkwaardige instrumenten die aanleiding geven tot afwikkeling in contanten;
- g) rentetermijncontracten;
- h) rente- of valutawaps en swaps betreffende aan

Projet de loi

CHAPITRE I

Définition et champ d'application

Art. 1

Au sens de la présente loi, il faut entendre par banque de dépôt les entreprises belges ou étrangères dont l'activité consiste à recevoir du public des dépôts d'argent ou d'autres fonds remboursables et à octroyer des crédits pour leur propre compte.

La présente loi n'est pas applicable aux entreprises qui effectuent des opérations de capitalisation régies par la loi du 9 juillet 1975 relative au contrôle des entreprises d'assurances.

CHAPITRE II

Séparation des activités bancaires

Art. 2

Il est interdit aux banques de dépôt de détenir, d'acheter, de vendre, que cela soit pour compte propre ou pour le compte de tiers, un des instruments financiers suivants :

- a) les actions et autres valeurs assimilables à des actions;
- b) les obligations et autres titres de créance négociables sur le marché des capitaux;
- c) toutes autres valeurs habituellement négociées permettant d'acquérir les valeurs visées aux a) ou b) par voie de souscription ou d'échange ou donnant lieu à un règlement en espèces, à l'exclusion des moyens de paiement;
- d) les parts d'organismes de placement collectif;
- e) les instruments habituellement négociés sur le marché monétaire;
- f) les contrats financiers à terme ("futures"), y compris les instruments équivalents donnant lieu à un règlement en espèces;
- g) les contrats à terme sur taux d'intérêt
- h) les contrats d'échange ("swaps") sur taux d'intérêt ou devises et les contrats d'échange sur des flux liés à des actions ou à des indices d'actions ("equity

- aandelen of een aandelenindex gekoppelde cashflows ("equity swaps");
- i) valuta- en renteoptiecontracten en alle andere optiecontracten die ertoe strekken de in a) tot h) bedoelde beleggingsinstrumenten te verwerven of over te dragen, met inbegrip van de optiecontracten die worden afgewikkeld in contanten;
 - j) andere afgeleide producten van de beleggingsinstrumenten bedoeld onder a) tot i);
 - k) andere waardepapieren of rechten die door de Koning worden bepaald na advies van de Nationale Bank van België

Art. 3

Het spaargeld van elke particulier die verblijft binnen het Koninkrijk België wordt gewaarborgd tot een maximum van 100.000 EUR per particulier, alle banken en alle rekeningen bijeengerekend, met inbegrip van effectenrekeningen geopend door een particulier in een depositobank die erkend is op het moment dat de waarborg wordt geëist.

Art. 4

Depositobanken moeten aan de Nationale Bank van België een jaarlijks verslag van hun bankbedrijf overmaken, waarin minstens het geheel van de toegestane leningen wordt weergegeven binnen het kader van dit bedrijf.

Een lijst van de leningen die het bedrag van 10.000.000 EUR overschrijden wordt jaarlijks bekendgemaakt op de website van de Nationale Bank van België. Deze lijst bevat minstens de naam van de vorderinghoudende bank, de naam van de cliënt en het bedrag van de lening.

HOOFDSTUK III

Ethische normen voor depositobanken

Art. 5

Twintig percent van het totaal van de geleende fondsen door de depositobank moeten besteed aan de financiering van worden professionele projecten die gecertificeerd zijn als "sociaal duurzame investeringen".

De criteria om te kunnen genieten van een certificaat als "sociaal duurzaam investering" worden bepaald door de wet.

Een onafhankelijke organisatie, opgericht door de Koning wordt de opdracht gegeven om het certificaat "sociaal duurzame investering" toe te kennen en

swaps");

i) les options sur devises et sur taux d'intérêt et les autres options visant à acheter ou à vendre tout instrument financier visé aux a) à h), y compris les instruments équivalents donnant lieu à un règlement en espèces;

j) les autres instruments dérivés sur produits de base visés aux a) à i);

k) les autres valeurs ou droits désignés par le Roi sur avis de la Banque Nationale de Belgique;

Art. 3

L'épargne de chaque particulier résidant dans le royaume de Belgique est garantie à hauteur de 100.000 EUR maximum par particulier, toutes banques et tous comptes confondus, en ce compris les comptes-titres ouverts par un particulier dans une banque de dépôt reconnue au moment où la garantie est exigée.

Art. 4

Les banques de dépôt doivent remettre à la Banque Nationale de Belgique un compte rendu annuel de leur activité bancaire, reprenant au moins l'ensemble des prêts octroyés dans le cadre de cette activité.

Une liste des prêts de plus de 10.000.000 EUR est publiée chaque année sur le site internet de la Banque Nationale de Belgique. Cette liste contient au moins le nom de la banque créancière, le nom du client et le montant du prêt.

CHAPITRE III

Normes éthiques des banques de dépôt

Art. 5

Vingt pour cent du total des fonds prêtés par la banque de dépôt doivent servir à financer des projets professionnels certifiés « investissement socialement responsable ».

Les critères pour bénéficier de la certification d'« investissement socialement responsable » sont déterminés par la loi.

Un organisme indépendant créé par le Roi est chargé de conférer la certification d'« investissement socialement responsable » et de contrôler régulièrement le respect des critères à remplir pour

regelmatig te controleren of de criteria worden gerespecteerd die vereist zijn om te kunnen genieten van dit certificaat.

Art. 6

De Koning bepaalt de regels betreffende de maximum overmatige schuldenlast van particulieren.

Depositobanken mogen geen lening toekennen aan een particulier waardoor het totaal van de bedragen die geleend werden door deze particulier de limiet die vastgesteld wordt door de Koning overeenkomstig de eerste alinea, overschrijdt.

Om het totaal te berekenen bedoeld in de tweede alinea, worden banken enkel gehouden door kredieten die zijn ingeschreven in het Centraal register van kredieten aan particulieren.

Art. 7

Depositobanken mogen geen lening toekennen aan vennootschappen die actief zijn in één van de volgende sectoren:

- 1° clustermunitie
- 2° dictatoriale staten
- 3° bedrijven die kool uitwinnen
- 4° bedrijven die nucleaire energie uitwinnen

De ondernemingen bedoeld in de eerste alinea worden bepaald door de Koning, door een in Ministerraad overlegd besluit.

Art. 8

Depositobanken mogen geen financiële operaties bewerkstelligen in of door middel van personen die gevestigd zijn in een lidstaat waar de bepalingen van gemeenrecht inzake belastingen aanzienlijk voordeliger zijn dan in België.

De bepalingen inzake belastingen bedoeld in de eerste alinea worden geacht aanzienlijk voordeliger te zijn wanneer:

- ofwel het gemeenrechtelijk nominaal tarief van de vennootschapsbelasting of de personenbelasting lager is dan 15 percent
- ofwel het tarief dat overeenkomt met de reële fiscale heffing lager is dan 15 percent.

Voor de toepassing van de eerste alinea worden de bepalingen van gemeenrecht inzake belastingen van een lidstaat van de Europese Unie niet geacht aanzienlijk voordeliger te zijn dan in België

bénéficier cette certification.

Art. 6

Le Roi fixe des règles relatives au surendettement maximum des particuliers.

Les banques de dépôt ne peuvent octroyer de crédit à un particulier de sorte que le total des sommes empruntées par ce particulier excède la limite fixée par le Roi, conformément au premier alinéa.

Pour le calcul du total visé au deuxième alinéa, les banques de dépôt ne sont tenues que par les crédits enregistrés dans la Centrale des crédits aux particuliers.

Art. 7

Les banques de dépôt ne peuvent octroyer de prêt aux entreprises actives, même à titre accessoire, dans un des secteurs suivants :

- 1° Les armes à sous-munitions
- 2° Les états dictatoriaux
- 3° Les entreprises exploitant le charbon
- 4° Les entreprises exploitant l'énergie nucléaire

Les entreprises visées au premier alinéa sont déterminées par le Roi, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres.

Art. 8

Les banques de dépôt ne peuvent réaliser d'opérations financières dans ou par l'intermédiaire de personnes établies dans un État dont les dispositions du droit commun en matière d'impôts sont notablement plus avantageuses qu'en Belgique.

Les dispositions en matière d'impôt visées au premier alinéa sont présumées être notablement plus avantageuses qu'en Belgique lorsque :

- soit le taux nominal de droit commun de l'impôt sur les bénéfices des sociétés ou des personnes physiques est inférieur à 15 p.c. ;
- soit, en droit commun, le taux correspondant à la charge fiscale effective est inférieur à quinze p.c.

Pour l'application de l'alinéa premier, les dispositions du droit commun en matière d'impôts d'un État membre de l'Union européenne sont censées ne pas être notablement plus avantageuses qu'en Belgique.

HOOFDSTUK IV

Financiële en overige bepalingen

Art. 10

Enkel depositobanken die over een systemisch karakter beschikken, kunnen het voorwerp uitmaken van bepalingen die genomen worden door de Koning met het oog op de waarborg van de continuïteit van deze banken en die de inzet van publieke fondsen of fondsen die behoren tot publieke instellingen vereisen.

Het systemisch karakter van een depositobank wordt door de Koning bepaald.

Art. 11

Enkel de eigenaar van een financieel product bedoeld in artikel 3, a) tot en met k), kan investeren in een speculatief verzekeringsproduct dat verbonden is aan dit financieel product.

Art. 12

Artikel 124 van het Wetboek diverse rechten en taken wordt opgeheven.

Artikelsgewijze commentaren

Artikel 3: Dit is de kern van het wetsontwerp, het artikel splitst het bankgebeuren tussen de banken die speculeren en deze die zullen aanvaarden om terug te keren naar de basisactiviteit van de bankier. Het concept van splitsing van de bankactiviteiten is voor België, en ook voor de westerse wereld, een terugkeer naar de wetgeving van voor 1973 (Glass Steagal Act bijvoorbeeld).

Artikel 4: Door de richtlijn 97/9/CE van de Europese Unie, de waarborg voor spaarfondsen is tegenwoordig 100 000 euro per bank. Het gebrek aan transparantie van de sector laat niet toe om informatie te delen tussen de verschillende financiële instellingen. Dit artikel zal ten minste toelaten om het bankdumping van de rijke spaarder te vermijden en zal tegelijkertijd de banken verplichten om van zelf hun bankgeheim af te schaffen.

Artikel 5: Verhoogde transparantie van de bankactiviteit met als doel de informatie van de spaarder. Elk individu heeft het recht om te weten waarvoor zijn geld wordt gebruikt.

CHAPITRE IV

Dispositions Financières et Diverses

Art. 10

Seules les banques de dépôt possédant un caractère systémique peuvent faire l'objet de mesures prises par le Roi en vue d'assurer la continuité de ces banques et impliquant l'engagement de fonds publics ou de fonds appartenant à des entreprises publiques.

Le caractère systémique d'une banque de dépôt est conféré par la loi.

Art. 11

Seul le propriétaire d'un produit financier visé à l'article 3, a) à k), peut investir dans un produit spéculatif d'assurance lié à ce produit financier.

Art. 12

L'article 124 du Code des droits et taxes divers est abrogé.

Commentaires des articles

Article 3: Cœur du projet, cette article scinde l'activité bancaire entre les banques qui spéculent et celles qui consentiront de revenir à l'activité de base du banquier. Le concept de division des activités bancaires est, pour la Belgique, comme pour le monde occidental et nord américain en général, un retour à la législation précédent 1973 (Glass Steagal Act par exemple).

Article 4 : Par la directive 97/9/CE de l'Union Européen, la garantie des fonds d'épargne est actuellement de 100.000 euros par banque. Le manque de transparence du secteur ne permet pas le partage d'informations entre institutions financières. Cet article permettra au moins d'éviter le dumping bancaire des épargnants fortunés tout en contraignant les banques à supprimer d'elles même leur secret bancaire.

Article 5 : Transparence accrue de l'activité bancaire à des fins d'information de l'épargnant. Tout individu a le droit de savoir à quelles fins est utilisé son argent.

Artikel 6: een minimumquota van verantwoord investeren invoeren lijkt een eerste stap naar een meer duurzame economie.

Artikel 7: De strijd tegen de accumulatie van schulden is een deel van de plichten van een Staat die op zoek is naar het welzijn van zijn bevolking en laat toe om de crisissen van de private schulden te vermijden, crisissen zoals deze van de subprimes.

Artikel 8: De sector van clustermunitie, de financiering van het terrorisme, van de koolindustrie en van verboden sectoren in België moeten losgekoppeld worden van Belgische financieringsbronnen.

Artikel 9: Ondanks de bestaande regels betreffende de fiscale paradisijsen, laten onze banken hen toe om nog filialen te hebben en hun activiteiten in deze landen uit te oefenen. Dit artikel heeft als doel de bestaande wetgeving aan te vullen.

Artikel 10: het concept van “too big to fail” is economisch onzin. Als een Staat beschouwt dat een bank te belangrijk is om failliet te gaan, dan moet hij zijn grootte verminderen in plaats van haar te dekken. Een bedrijf dat failliet gaat redden is de werking zelf van de markt vernietigen. Als een Staat beslist op een moment om in een bank te investeren, zal hij dit met het oog op een overname en nationalisatie. Elk ander vorm van redden van banken is immoreel.

Artikel 11: Vandaag bestaan er afgeleide producten die aan elk professioneel in de financiële sector toelaten om verzekeringseffect te kopen tegen een toekomstige devaluatie van een effect. De mondiale regels voor de verzekeringen baseren zich op een gemeenschappelijke logica die door iedereen aanvaard wordt: men kan een goed pas laten verzekeren als men het goed werkelijk bezit. Waarom zou deze regel geen toepassing vinden in de sector van de financiën?

Artikel 12: De Belgische wetgeving van 2004 betreffende de voorwaardelijke invoering van een belasting op de financiële transacties is geplafonneerd op 500 euro, behalve voor de verrichtingen die als voorwerp hebben de kapitalisering. Deze worden geplafonneerd op 750 euro. Het is een economische absurditeit, gezien deze beperking stimuleert men wie bijna aan de grens is om nog veel meer te speculeren om deze belasting rendabeler te maken, want ze zal niet stijgen. Deze belasting treft dus proportioneel meer de kleinere dan de grotere gebruikers van financiële producten.

Article 6 : La mise en place d'un quota minimum d'investissement responsable semble une première étape vers une économie plus durable.

Article 7 : La lutte contre le surendettement fait partie des devoirs d'un Etat cherchant le bien-être de sa population et permet d'éviter les crises de dettes privées, comme l'a été la crise des subprimes.

Article 8 : Le secteur des armes à sous-munition, du financement du terrorisme, des industries à charbon et relatives a un secteur interdit en Belgique se doit d'être banni de ses sources de financement belges.

Article 9 : Malgré les règles existantes sur les paradis fiscaux, nos banques se permettent encore d'avoir des succursales et d'exercer des activités dans ces pays. Cet article permet de compléter la législation existante.

Article 10 : Le concept du « too big to fail » est un non-sens économique. Si un Etat considère qu'une banque est trop importante que pour faire faillite, alors il se doit de diminuer sa taille au lieu de la couvrir dans tout les cas! Sauver une entreprise qui fait faillite détruit la notion même de marché. Si un Etat décide à un moment d'investir dans une banque, il le fera dans une optique de prise de contrôle et de nationalisation. Toute autre forme de sauvetage de banque est immorale.

Article 11 : Actuellement, il existe des produits dérivés qui permettent à tout professionnel de la finance d'acheter des titres d'assurance contre une future dévaluation d'un titre. Les règles mondiales en matière d'assurance se basent sur une logique commune et acceptée par tous : on ne peut assurer un bien que si on le possède vraiment. Pourquoi cette règle ne serait elle pas aussi effective dans le secteur de la finance?

Article 12 : La législation belge de 2004 concernant la mise en place conditionnelle d'une taxe sur les transactions financières inclut un plafond maximum de 500 euros, sauf sur les opérations qui ont pour objet les actions de capitalisation, pour lesquelles ce montant est porté à 750 euros. C'est un non-sens puisque ce plafond incite ceux qui sont proches de ce palier de spéculer bien plus afin de rentabiliser cette taxe, étant donné qu'elle n'augmentera plus. Cette taxe affecte donc proportionnellement plus les petits que les grands utilisateurs de produits financiers.

|